

Ágai Ágnes

MEGKÖZELÍTÉS

Összetekeredik. Gubancba szédül.
A fent kereke, kocsija, kabinja
 átfordul és zuhan alá.
Alá a magasnak vélt messzeségből.
A tér mozog, elbillen, átcsúszik.
Ráhajlik a fényre. Felissza.
Az idő megkoccan. Széthasad. Hulló darabok.
Fennakadnak az ágon. A fa nélküli ágon.
 Villaágra szúródott idődarabkák.
Egy darab, két darab,
 millió darab.
Aztán. Nincs aztán és nincs azelőtt.
Aztán az idő lehámlik, lepattogzik,
 leszárad.
Kis kunkorodó pörzsdarabkák.
Egy darab, két darab,
 végtelen darab.
Alattuk vöröslő hús-valóság.
Szórt hangok, szemcsés derengés.
 Szétporladt hangok permete.
Nem is hangok, csak rezdülések.
 Finom, ütemes rezdülések.
A táj. Nincs táj, csak megképzett
 emlékezet.
A táj kitágul, felhólyagzik.
 Gömbbé gömbölyödik.
Súlyos és könnyű. Minden szöglet kisímul.
Csiszolt, fényes felület.
 A kép lecsúszik róla.

Lassan. Nincs lassan és nincs gyorsan.
Lassan az egész megemelkedik.
Puhán és könnyedén.
Belemerítkezik, beleoldódik egy alaktalan,
furcsa egészbe. Nagy totálba.

(Ezredvég, 2006/8–9.)

ÁGAI ÁGNES 1932-BEN SZÜLETETT SZEGEDEN. VERSET ÉS PRÓZÁT IS ÍR,
MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZIK.